

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. A.**, narozený X
zajištěn v X
X
státní příslušností Marocké království

vystupující dále pod identitami: M. A., narozený Y, st. přísl. Alžírsko
S. K., narozený Y, st. přísl. Maroko
S. K., narozený Y, st. přísl. Maroko
M. K., narozený Z, st. přísl. Maroko

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. KRPA-202412-15/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce rovněž namítal nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí, která o to více svědčí o tom, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval konkrétní situací žalobce a rezignoval na své zákonné povinnosti.
3. Žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 124 odst. 1 a § 124b zákona o pobytu cizinců přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumentace ve vztahu ke zvláštním opatřením není důkladná a přesvědčivá, absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. K zdůvodnění nutnosti zajištění žalovaný předkládá jen málo relevantních důvodů a vysvětlení, přičemž stěžejním důvodem pro zajištění je nebezpečí, že z území České republiky (dále jen „ČR“) nevycestuje, přičemž je z žalobcova jednání tento úmysl údajně zcela zjevný. Samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince. Tento názor ostatně vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, v bodě 34.
4. Žalovaný u opatření dle písm. a) ve své podstatě argumentuje, že toto opatření uložit nelze, neboť žalobcova současná adresa místa pobytu je adresou faktického pobytu, kterou cizinec uvedl, ovšem nebyla jím nijak formálně nahlášena. Žalobce se však domnívá, že na poli zvláštních opatření by se měl žalovaný zabývat především argumenty pragmatickými a praktickými a nelpět bez náležitého důvodu na formalitách jako je právě oficiální nahlášení místa pobytu správním úřadům. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda má žalobce nějakou motivaci na svém současném místě pobytu setrvat či zda má vůbec možnost jej opustit, aniž by např. skončil na ulici. Podobně je tomu též u zvláštního opatření dle písm. d), neboť žalovaný pouze uvedl, že uložení tohoto opatření považuje za neúčelné, aniž by náležitě vysvětlil, jakými úvahami k tomuto závěru došel. Žalobce považuje odůvodnění za nedostatečné.
5. Žalobce zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, není dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.

6. Žalovaný též zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil délku zajištění.
7. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
9. Dne 21. 6. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod, § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-202412-13/ČJ-2024-000022-ZSV, kterým byla žalobci stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce pět let. Žalobce byl Policií ČR dne 20. 6. 2024 kontrolován při pobytové kontrole, v lustracích bylo zjištěno, že se cizinec nachází v evidencích nežádoucích osob (dále jen „ENO“), a to v prvním případě na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 10. 2001, sp. zn. 5 T 150/2001, kdy byl žalobce odsouzen k trestu vyhoštění na 10 let a byl zařazen do ENO od 5. 10. 2004 do 5. 10. 2024, ve druhém případě byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 5 dne 29. 11. 2005, sp. zn. 19T 207/2005, k trestu vyhoštění na dobu neurčitou, tedy k doživotnímu zákazu pobytu a vstupu do ČR, kdy byl žalobce zařazen do evidence ENO od 28. 11. 2006 do 31. 12. 2999. V dostupných policejních evidencích je k žalobci zaveden záznam Schengenského informačního systému II (dále jen „SIS II“), jehož zadavatelem je ČR, z důvodu, že státní příslušník třetí země porušuje a obchází národní nebo evropské předpisy o vstupu a pobytu. V tomto záznamu SIS II jsou uvedeny též další dvě identity, které cizinec v minulosti užíval. K pobytové historii žalobce bylo zjištěno z výsledku, že žalobce v roce 2000 přicestoval z Maroka do Španělska, a to nákladním vozidlem. Ze Španělska v roce 2000 přijel do ČR. Z rejstříku trestů je evidentní, že již v roce 2001 pod sp. zn. 5 T 150/2001 byl žalobce odsouzen k prvnímu trestu vyhoštění za spáchání trestného činu krádeže podle ustanovení § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákoníku, ve znění do 31. 12. 2009. Tento trest vyhoštění cizinec nerespektoval a nadále pobýval na území ČR a nikdy nevycestoval, jak je zřejmé z protokolu o výsledku a z provedených lustrací, setrval na území a páchal opakovaně trestnou činnost. Z rejstříku trestů byla zjištěna velmi bohatá trestní minulost, kdy byl žalobce celkem od roku 2001 až do roku 2022 celkem 12 krát odsouzen za různorodou trestnou činnost. V posledním případě byl žalobce vězněn od 1. 4. 2022 do 28. 4. 2024. Žalobce v podané žalobě proti rozhodnutí o zajištění, uvádí, že se na území ČR nedopouštěl trestné činnosti, což je evidentně nepravdivé tvrzení. Po dobu nelegálního pobytu na území se žalobce dopouštěl závažných trestných činů (trestné činy proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, trestné činy proti rodině a dětem, trestné činy proti majetku a trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných).
10. I přes odsouzení ve dvou případech k trestu vyhoštění, žalobce z území nevycestoval, dále byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 2 ze dne 9. 12. 1018, sp. zn. 8 T

132/2018, Obvodním soudem pro Prahu 1 ze dne 25. 2. 2019, sp. zn. 6 T 9/2019, Obvodním soudem pro Prahu 3 ze dne 1. 3. 2022 sp. zn. 3 T 14/2022, Obvodním soudem pro Prahu 1 ze dne 4. 4. 2022, sp. zn. 6 T 49/2022, uvedenými rozsudky byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ustanovení 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, žalobce věděl, že se dopouští dalšího porušování právních předpisů, a stále na území setrval, neměl v úmyslu vycestovat do doby, než byl kontrolován policií při pobytové kontrole. Je důvodné se domnívat, že by svůj neoprávněný pobyt na území nadále prodlužoval nebýt pobytové kontroly. Cizinec nemá v úmyslu z území vycestovat, jelikož do protokolu o výsledku uvedl, že chce zůstat v ČR, protože se mu v ČR líbí. Žalobce natolik nerespektoval soudy v ČR ani platné zákony, že správní orgán usoudil, že pro žalobce ani soudní aparát nepředstavují žádnou autoritu a uložené tresty nevedly k prosociálnímu způsobu života žalobce.

11. Vedle páčání trestné činnosti žalobce nerespektuje ani povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Cizinec po celou dobu pobytu pobýval v rozporu s tímto zákonem, cizinec již nelegálně vstoupil na území schengenského prostoru, dále setrval nelegálně na území ČR, čímž porušil povinnost v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, nemá sjednané zdravotní pojištění, čímž porušil ustanovení § 103 písm. r) téhož zákona, nemá nahlášenou adresu na území ČR, čímž porušil ustanovení § 93 odst. 1 téhož zákona, první pracovní den po propuštění z výkonu trestu (naposledy dne 28. 4. 2024) se nedostavil k uložení výjezdního příkazu, čímž porušil ustanovení § 103 písm. a) téhož zákona, nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, kdy porušil povinnost podle ustanovení § 103 písm. o) zákona o pobytu cizinců. Tento způsob života a jeho společensky škodlivé chování lze považovat za zcela nežádoucí pro společnost a veřejný zájem. Žalobce reálně ohrožoval svým jednáním zájmy ČR, jeho chování představuje aktuální nebezpečí a ohrožování veřejného pořádku.
12. Žalobce též uvedl, že vykonává brigádu jako kuchař, což svědčí o dalším jeho ignorování dalších zákonných požadavků na výkon takové činnosti. Žalobcovo chování v komplexním pohledu poukazuje na neuznávání zákonných norem, absenci snahy žít v ČR v souladu se zákonem a spořádaným životem.
13. K důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v případě žalobce bylo zcela neúčelné. K možnosti složení finanční záruky žalobcem žalovaný uvedl, že žalobce v protokolu o výsledku jednoznačně uvedl, že nemá finanční hotovost na složení kauce a má finanční prostředky pouze pro osobní potřebu.
14. Žalobce také poukázal na neodůvodněnou dlouhou dobu zajištění. Ke stanovené délce zajištění 30 dnů žalovaný uvedl, že podrobně rozepsal jednotlivé kroky, stanovená délka zajištění nikterak neomezuje žalobce v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu.
15. Žalovaný dodal, že dne 27. 6. 2024 bylo zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ukončeno, neboť žalobce podal dne 23. 6. 2024 žádost o mezinárodní ochranu.

IV. Obsah správního spisu

16. Dne 21. 6. 2024 bylo s cizincem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 21. 6. 2024, KRPA-202412-13/ČJ-2024-000022- ZSV, kterým bylo cizinci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu pět let.
17. Dne 20. 6. 2024 provedla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu na adrese X. V rámci této kontroly byl kontrolován cizinec, který na výzvu předložil biometrický cestovní doklad s platností do 11. 5. 2029, dle kterého byl hodnověrně ztotožněn. V předloženém cestovním dokladu nebylo zjištěno žádné vízum, nebo jiné oprávnění k pobytu.
18. Cizinec vypověděl, že vycestoval z Maroka v roce 2000, kdy cestoval jako migrant v úkrytu v nákladovém prostoru nákladního vozidla. Cestoval do Španělska a následně přes Německo do ČR. Do ČR vstoupil dne 25. 10. 2000. Používal více identit, ale byly to pouze nejasnosti v rámci úřadů, alžírskou totožnost uvedl z důvodu žádosti o azyl. V ČR nemá žádné vazby. Vypověděl, že mu bylo sděleno, že do 30 dnů po propuštění z výkonu trestu má vycestovat, měl se na cizinecké policii zastavit, ale našel si brigádu a pak na to zapomněl. O doživotním trestu vyhoštění ví, ale nevycestoval, protože nemá doklady a ČR miluje. Po příjezdu v roce 200 podával žádost o azyl, jiné pobytové oprávnění nemá. Nyní by se chtěl v ČR léčit a pak odjet do Španělska za kamarády. Pracuje v restauraci jako kuchař. Peníze aktuálně žádné nemá, asi by byl schopný nějaké sehnat. Uvedl, že potřebuje operaci žlučníku, měl by jít v červenci, ale nemá lékařskou zprávu, ani si nepamatuje lékaře, se kterým svůj zdravotní stav řešil. Poukázal na zdravotní obtíže, kvůli kterým byl vyšetřen ve Fakultní nemocnici Bulovka. Do Maroka nevycestuje, neboť tam nikoho nemá. Jestli mu tam hrozí nebezpečí, neví, nebyl tam 25 let. Bydlí na adrese X, ale pošta mu chodí jinam, adresu, na které by byl k zastižení nemá, hlášenou adresu nemá.
19. Podle lékařské zprávy z Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 21. 6. 2024 žalobce aktuálně při vyšetření neměl žádné zdravotní obtíže, závěrem zprávy je konstatováno, že cizinec je schopný pobytu v policejní cele i policejních úkonů, stejně jako umístění v záchytném zařízení pro cizince.
20. Obvodním soudem pro Prahu 5 byl dne 29. 11. 2005 vydán rozsudek sp. zn. 19 T 207/2005, kterým byl cizinec pravomocně odsouzen k odnětí svobody v délce 18 měsíců a dále mu bylo uděleno doživotní soudní vyhoštění z území ČR. Mimo to byl dále od roku 2001 pravomocně odsouzen v dalších 11 případech (např. Městským soudem v Praze dne 13. 2. 2008, sp. zn. 4 T 7/2007, dle ust. 219 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákoníku, pro pokus vraždy). Naposledy byl pravomocně odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 dne 4. 4. 2022, sp. zn. 6 T 49/2022, pro maření soudního vyhoštění, kdy ve výkonu trestu odnětí svobody byl od 1. 4. 2022 do 28. 4. 2024, kdy po propuštění se měl dle ust. § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců dostavit první pracovní den následující po dni propuštění na policii, to však neučinil, a tedy ode dne 29. 4. 2024 pobývá bez oprávnění k pobytu. Již třikrát byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody pro maření výkonu soudního vyhoštění ze dne 29. 11. 2005, kdy ani v jednom případě jej nerespektoval a nevycestoval. Cizinec se tak nachází v evidencích ENO od 28. 11. 2006 do 31. 12. 2099 z důvodu trestní minulosti a porušování národních nebo evropských předpisů o vstupu a pobytu, dále se nachází v evidenci SIS II od 18. 12. 2007 do 29. 4. 2029, jelikož je příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, a dále mu bylo uloženo soudní vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

21. Stejně tak nemá cizinec na území ČR podanou žádnou žádost o pobyt, svůj neoprávněný pobyt nikterak neřešil, dá se tedy konstatovat, že pouze spoléhal na to, že jeho neoprávněný pobyt nebude odhalen. Neoprávněný pobyt cizince byl odhalen činností Policie ČR, je důvodné se domnívat, že by cizinec svůj neoprávněný pobyt dále prodlužoval a nevystoupil by. Cizinec vstoupil na území ČR neoprávněně, ačkoliv si byl vědom, že může na území ČR pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu. Nyní získání pobytového oprávnění není vzhledem k rozsudku s doživotním vyhoštěním z ČR reálné.
22. K alternativám zajištění žalovaný též uvedl, že cizinec žádnou adresu nehlásil, lze mít tedy pochybnosti, zda by zde byl případně k zastižení. Rozhodnutí o zajištění je prvotním úkonem v řízení, kdy správní orgán nemá možnost uvedené skutečnosti ověřit, např. provedením pobytové kontroly. Cizinec nemá v ČR žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí, nedisponuje prostředky nezbytnými k vycestování z území. Rovněž se na území ČR nenachází žádná osoba, která by za cizince finanční kauci byla ochotna složit. Bez finančních prostředků existuje vážný předpoklad, že se na území ČR bude i nadále zdržovat, minimálně do doby, než si obstará potřebné finanční prostředky nutné na vycestování. V případě cizince je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat nebo se mu vyhýbat, neboť s ohledem na výpověď cizince nedisponuje (a do budoucna pravděpodobně ani nebude disponovat) nezbytnými finančními prostředky, bez nichž nelze vycestování zrealizovat. Správní orgán nemá žádnou záruku, že by cizinec řádně plnil povinnosti mu uložené což dokazuje i skutečnost, že cizinec byl již 3x pravomocně odsouzen pro maření výkonu soudního vyhoštění z území ČR, kdy ani jednou nevystoupil a po celou dobu pobýval na území. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je zcela neúčelné.
23. Ohledně doby zajištění žalovaný vysvětlil, že Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika dnů nebo týdnů, doba zajištění 30 kalendářních dnů je tak přiměřená.
24. Ze spisu dále vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 6. 2024, č. j. OAM-818/BA-BA01-BA06-PS-2024, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to do 9. 11. 2024. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné důvody pro podání této žádosti.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Soud rozhodl věc bez jednání, když účastníci nařízení jednání nepožadovali a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
27. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
29. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
30. Žalobce v žalobě zdůrazňoval mimořádnost institutu zajištění a související judikaturu, zejména že musí být pro zajištění shledány závažné důvody. Žalobce namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, měla být užita mírnější opatření, žalobce zde nepáchal žádnou trestnou činnost.
31. Zajištění skutečně představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotčeného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotčenému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců (povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení finanční záruky, povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo

zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly). Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Volba zmíněných zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude vůbec schopen a ochoten povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření plnit, že bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že jejich uložení nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 Azs 48/2019-33). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.

32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že situace žalobce a jeho pobytová historie je takového charakteru, že je užití alternativ zajištění vyloučeno. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Lze stručně zrekapitulovat, že žalobce do ČR přicestoval nelegálně v roce 2000, legální pobyt nikdy nezískal, soustavně zde páchal trestnou činnost, prvně byl odsouzený již dne 24. 10. 2001, byl odsouzený celkem 12x (opakovaně za krádeže, za násilné překročení státní hranice, za násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci, za výtržnictví, za vraždu ve stádiu pokusu, za neoprávněné držení platební karty, třikrát za maření výkonu úředního rozhodnutí), opakovaně mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody i trest vyhoštění. Žádný z uložených trestů vyhoštění nerespektoval a nevycestoval, ač mu v tom nic nebránilo. Další nelegální pobyt byl zjištěný až činností policie, není jediný důvod se domnívat, že by se žalobce nyní uloženému správnímu vyhoštění podrobil dobrovolně, též při svém výslechu uvedl, že nevycestuje, chce se zde léčit, pak by vycestoval do jiného státu Evropské unie. Nepravdivé skutečnosti ohledně své trestní minulosti uváděl i v podané žalobě, jeho důvěryhodnosti nepřispívá ani používání více identit. Žalobce nemá možnost získat v budoucnu legální pobyt v ČR, jeho ochota podrobit se rozhodnutím českých státních orgánů byla dosud minimální, nejsou žádné indicie, proč by tomu mělo být nyní jinak. Za těchto okolností nemohla být využita žádná z alternativ, bez ohledu na okolnosti finanční situace žalobce (žádnými prostředky nicméně také nedisponuje), či bez ohledu na tvrzenou možnost ubytování na ubytovně. V tomto směru pak na závěrech nic nemění ani namítané stručnější odůvodnění alternativy podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobce konečně namítal, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil délku zajištění. Žalovaný uvedl, že Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se kolem třiceti dnů. Vzhledem k relativně krátké době zajištění lze toto odůvodnění považovat za dostačující. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že stanovená doba třiceti dnů je v jeho případě nepřiměřeně dlouhá.

34. Ve zbytku jsou žalobní tvrzení o porušení příslušných ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv formulována značně obecně. V rozsahu, v jakém byly provázány s námitkami ohledně přiměřenosti zajištění, se s nimi již soud vypořádal výše, ve zbytku se soud omezuje na konstatování, že v napadeném rozhodnutí ani v postupu správního orgánu neshledal žádné porušení správního řádu ani základních práv žalobce, které by mělo negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bližší vypořádání těchto námitek soudu neumožňuje jejich obecný obsah. Obecné odkazy na porušení různých ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti nebyly zjištěny, soudu není zřejmé, které skutečnosti to podle názoru žalobce jsou.
35. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl, že žalobce při výsledku poukázal na své zdravotní obtíže a závažné důsledky neprovedení operace žlučníku, nic však nenasvědčuje nepřiměřenosti zajištění ani v tomto ohledu, když žalobce byl na počátku zajištění vyšetřen, z lékařské zprávy žádné důvody vylučující pobyt v zajištění pro zařízení cizinců nevyplývají, žalobce pak v tomto ohledu nic nenamítá ani v podané žalobě, žádné důkazy pro odlišné posouzení zdravotního stavu nepředložil. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně